

en Kontorchef, eller hvad man nu vil kalde ham. Dette vil medføre en forøget Udgift til Kontorhold, idet de 2,500 Kr., som det forudsættes, at han vil kunne nøjes med her i Byen, utvivlsomt ikke ville kunne slaa til. — Det maa i det hele vel erindres, at Kommissarius's Virksomhed først og fremmest er i Centraladministrationens, i Ministeriets Interesse, at Opgaven for ham er at stille sin Indsigt til Raadighed for Centralstyrelsen, og dette vil kun i langt ringere Grad og paa langt vanskeligere Vilkaar kunne ske, naar man forlanger, at han skal bo i Jylland i Stedet for i København. Jeg tror derfor, som jeg har sagt, at det sikkert beror noget paa en Miskendelse af de Opgaver og Hverv, en Kommissarius har at udføre, naar man fra Finansudvalgets Side har stillet dette Krav, og jeg gentager, at jeg vilde særdeles beklage, om Lovforslaget skulde blive ændret paa dette Punkt. Det er min Overbevisning, at den Ordning, der derved vilde naas, vil blive i væsentlig Grad ringere baade i den ene og den anden Henseende end det, som har været tilsigtet ved Regeringsforslaget.

Dinesen: Hovedpunktet i denne Sag maa formentlig de foreslaaede Lønninger anses for at være. Naar jeg har sluttet mig til Udvalgets øvrige Medlemmer i den Indstilling, som foreligger paa dette Punkt, maa jeg i Modsætning til det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgekreds (N. Andersen), navnlig under Hensyn til de Udtalelser, som foreligger fra Jernbanekommissionen i sin Tid, udtale, at jeg finder det fuldt forsvarligt, at Lønningerne bestemmes saaledes som foreslaaet her ved de stillede Ændringsforslag.

Hvad angaar Spørgsmaalet om, at den ene Kommissarius skal bo i Jylland, da ville mine Kolleger i Finansudvalget erindre, at jeg har haft Tvivl, om dette var rigtigt. Jeg har imidlertid overfor den Enstemmighed, der har hersket i Udvalget ogsaa angaaende dette Punkt, ikke ment ved den foreliggende Indstilling at burde indtage en Særstilling, men jeg er tilbøjelig til at mene, at Ministerens Udtalelse om dette Punkt er af en saadan Betydning, at det for mig stiller sig meget tvivlsomt, om det er rigtigt paa dette Punkt at gaa Ministeren imod.

Hvad det tredie Punkt angaar, om en Gyldighed af 5 Aar for de nuværende Kommissariers Mandater, efter at denne Lov er dateret, skal jeg sige, at dette ikke kan være noget Hovedpunkt, og under

Hensyn til alle de foreliggende Forhold og de Personer, der berøres af denne Bestemmelse, kan jeg ikke nære nogen Betænkelse ved dette Punkt. Kun er jeg af den Formening — jeg beklager, at jeg maaske ikke har set tilstrækkelig paa Sagen i rette Tid — at Redaktionen maaske skulde have været noget anderledes for Klarheds Skyld. Da Finansaaret spiller en Rolle med Hensyn til Lønningernes og Honorarernes Bestemmelse, er det sandsynligt — saaledes staar det i Øjeblikket for mig — at det vilde være bedre, om det i Ændringsforslaget Nr. 4 i Stedet for „dog ikke udover 5 Aar efter denne Lovs Ikrafttræden“ kom til at hedde: „dog ikke udover 5 Aar fra 1ste April 1905 at regne“. Det udtaler jeg blot som en Henstilling.

Ordføreren (Jens Bush): Hvad den sidste Bemærkning angaar, som den sidste ærede Taler fremsatte, kan man jo forhandle derom i Finansudvalget mellem 2den og 3die Behandling, for at man kan faa en bedre Redaktion. Det skiller os ikke ad, om vi faa sat: „dog ikke ud over 5 Aar efter 1. April 1905“. Det kunne vi sagtens forhandle om. Jeg takker den højtærede Minister, fordi han overfor dette Spørgsmaal stillede sig venligst. Jeg er vis paa, at baade dette Ting og Befolkningen ville sætte Pris paa, at vi ikke skulle gaa og vente en 25—30 Aar paa Lovens Ikrafttræden.

Men naar Ministeren siger, at det er en Misforstaaelse af Finansudvalget og en Misforstaaelse af os i det hele taget med Hensyn til Kommissariernes Stilling, naar vi forlange, at den ene skal bo i Jylland, siger jeg: Nej, det kan ikke være en Misforstaaelse. Vi have det tydeligste og klarreste Bevis for, hvad disse Kommissarier ere og skulle udføre, i en Instruks, som er udstedt af Indenrigsministeriet den 7. Februar 1877. I denne Instruks staar der tydeligt og klart, hvad det er, Kommissarierne skulle have med at gøre. Jeg forsikrer den højtærede Minister for, at naar jeg er bleven en saa ivrig Tilhænger af, at den ene Kommissarius skal boovre i Jylland, i den Landsdel, for hvilken han er Kommissarius, saa er det netop paa Grund af, at jeg har læst denne Instruks og ved, hvorledes den er.

Jeg skal da med den højtærede Formands Tilladelse tillade mig — ikke at læse hele Instruksen op, for den er paa 9 Paragraffer, hvoraf nogle ikke ere saa korte, men jeg skal blot nævne den første. Den siger: „Den kongelige Kommissarius